

χρειάζεται στο σημείο αυτό μεγάλη προσοχή για να μὴν ξεπέσει σὲ συνηθισμένο προπαγανδιστικό κήρυγμα.

Ὁ «Γήταυρος» εἶναι τὸ πρῶτο δημιούργημα τῆς Ρωμαϊκῆς σοσιαλιστικῆς λογοτεχνίας. Μὲ τὸ ἔργο αὐτὸ ὁ κ. Γκόλφης δὲ στάθηκε μόνον ὁ πρῶτος κοινωνικὸς ἀπόστολος στὸν τόπο μας, παρὰ μᾶς ἔδωκε καὶ ἓνα ἀληθινὸ δράμα, βασισμένο πάνω στοὺς κανόνες τῆς τέχνης, ζωογονημένο ἀπὸ μιὰ θαυμάσια, δροσάτη, ἀντίρρηση κοινωνικῆς προῆς. Ὁ κ. Γκόλφης, πολλὸ νέος σὰν ἔγραφε τὸ «Γήταυρος», ἔδειξε στοὺς νέους τὸ δρόμο πού εἶχανε νὰκολουθήσουνε. Ἄν αὐτοὶ δὲ θελήσανε ἢ δὲν μπορέσανε νὰ τὸν ἀκολουθήσουνε, κρίμα στοὺς νέους. Ὅσο γιὰ τοὺς ἐργάτες, πού σήμερα δὲν περιορίζονται, ὅπως ὁ Σταῦρος, νὰ ζητήσουνε ἐλάττωσι τῶν ὥρων τῆς δουλειᾶς, παρὰ ἐπιδιώκουνε τὴν κατάκτησιν τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας γιὰ νὰ πραγματοποιήσουνε καὶ αὐτοὶ μὲ τὴ σειρά τους τὴν ἱστορικὴ τους ἀποστολή, αὐτοὶ ὡς μὴν ξεχνᾶνε ἐκείνους, πού σὲ ἐποχὴ γενικῆς ἀδιαφορίας καὶ ἀπονείας, ὑψώσανε πρῶτοι τὴ φωνή, γιὰ νὰ τόνίσουνε τὰ δικαιώματα τῆς τάξεως τους.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

ΣΟΛΟΙΚΙΣΜΟΙ ΕΠΙΣΗΜΟΙ

Ὅσο καὶ ἂν εἴμαστε συνηθισμένοι μὲ τὸ τραγελαφικὸ λεχτικὸ τῶν κυβερνητικῶν ἐγγράφων, ὁμολογοῦμε πὼς δὲν περιμέναμε τέτιο σόλοικο καὶ ἀπειρόκαλο κατασκευάσμα, καθὼς τὸν ἐναρχτῆριο λόγο τῆς Βουλῆς, πού συναρμολόγησε ἡ ἐνωμένη ἡμιμάθεια τῶν ὑπουργῶν.

Σολοικισμοὶ εἶναι οἱ ἑξῆς :

1. *Τῶν χωρῶν τῶν ἄρτι ἀνακτησασῶν τὴν ἐλευθερίαν του.* Ἐπρεπε *τὴν ἐλευθερίαν των.*
2. *Τὰ ὄρια χαράσσονται ἐκ τῶν γεγονότων.* Ἐπρεπε *ὕπὸ τῶν γεγονότων.*
3. *Μίσσηγηθήσεται.* Βαρβαρότατο. Ἐπρεπε *εἰσηγήσεται.*
4. *Εἰσηγηθήσεται τῶν μέτρων.* Ποῦ βρέθηκε ἀφτὴ ἡ γενική; Εἶναι γνωστὸ πὼς κάθε ἀστοιχείωτος καταφρονεῖ τὴν αἰτιατικὴ ὡς φτωχὴ καὶ καθημαξενμένη (ἔτσι, νομίζουμε, ἔλεγε τὰ συνηθισμένα ὁ μακαρίτης Κόντος). Μιὰ φορὰ λάβαμε ἓνα γράμμα μὲ, ἀπάνου κάτου, τέτια σύνταξη: Λαμβάνομεν τῆς τιμῆς καὶ πληροφοροῦσμεν ὑμῶν ὅτι ἀνεγνώσαμεν τῶν διβλίων ὑμῶν σὺν πολλῇς εὐχαριστήσεως κτλ.
5. *Ἀπροσκόπτως.* Ἐπρεπε *ἀπροσκόπως.*
6. *Τῶν κοινῶν ἡμῶν καὶ τῶν Συμμάχων συμφερόντων.* Ἐπρεπε *ἡμῖν καὶ τοῖς Συμμάχοις.*
7. *Ἐπισπάσει τὴν πεποίθησιν.* Ἐπρεπε *ἐπισπάσεται.*
8. *Καθιστῶσιν ἐγκαρδίους σχέσεις.* Ἐπρεπε *ἐγκαρδίους τὰς σχέσεις.*

Ἐννοεῖται πὼς, ὅταν ὁ μισογραμματισμένος καταπιάνεται νὰ ἑλληνίσῃ τόσο βαθιά, εἶναι ἀναπόφευγο νὰ πέσει καὶ σὲ ἀπειροκαλία, du sublime au ridicule. Γιατὸ μᾶς ξεφούρτισαν καὶ τὰ ἀνακτισασῶν καὶ συνηχισασῶν (!) καὶ μερικὰ ἄλλα.

Τώρα ὅμως ἔρχεται καὶ ἓνα ἀρκετὰ σοβαρὸ ζήτη-

μα. Ἄφτοι οἱ κύριοι, οἱ συντάχτες τοῦ ἐναρχτῆριου λόγου, εἶναι νὰ καταπιαστοῦν τὸ εκπαιδευτικὸ ζήτημα. Πὼς θὰν τὸ κατορθώσουν, ἀφοῦ δὲν ἔχουν ἰδέα τῆς ἰδέας ἀπὸ γράμματα; Ἄς ἐλλίσουμε πὼς θὰ βάλλει τὸ χέρι του (ἂν ἔχει) τὸ ἅγιον πνεῦμα.

Α. Π.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀκούσθηκε τελευταία στὸ φιλολογικὸ κόσμον, πὼς τὸ Ἀριστεῖο γιὰ τὰ Γράμματα, τούτη τὴ χρονιά, θὰ τὸ πάρει καὶ πάλι ποιητῆς. Ψιθυρίστηκε μάλιστα, πὼς ἐπειδὴ εἶναι ἀνάγκη στὴν Ἀκαδημίαν ν' ἀντιπροσωπεύεται καὶ ἡ σάτυρα, οἱ γνῶμες πέρφουνε στὴν ἐκλογὴ τοῦ ὑποφαινόμενου. Ἔτσι, γιὰ νὰποφύγουμε τέτοια δυστυχία, προσβολὴ καὶ συμφορὰ, ἐμεῖς, ὁ Πικραγκάθης, ἀναγκάζομαστε γιὰ τὴν ὥρα νὰ πάψουμε νὰ γράφουμε τὰ ἐπιγράμματά μας σὲ στίχους, καὶ περιορίζομαστε στὴν ἀκόλουθη πεζολογία.

Οἱ ἱμπεριαλιστὲς τῆς Εὐρώπης, σὰ χρειαστήκανε τὶς λαϊκὲς μάζες γιὰ τὸ μεγάλο μακελιό, τοὺς εἶπαν πὼς ὁ πόλεμος γίνεται γιὰ δημοκρατικὰ ἰδεώδη. Ἔτσι καὶ σὲ μᾶς, οἱ ὁπαδοὶ τῆς μιχτῆς γλώσσας, σὰ χρειαστήκανε, μὲ κάθε θυσία, ν' ἀποκτήσουνε κοινὴ γνῶμη, πού νὰ τοὺς ἀκολουθεῖ, (ἀδιάφορο ἂν δὲν τὸ καταφέρανε), εἶπαν πὼς ὁ ἀγῶνας τους γίνεται γιὰ «δημοκρατοποίηση τῆς παιδείας».

Τὸ τ'Εθνικὸ Ἀριστεῖο τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Τεχνῶν κατάντησε τὸ χρυσὸ γαλόνι τῆς φιλολογικῆς ἀποστρατείας. Ἀπαράλλαχτα σὰν τὸ γαλόνι τοῦ ὑποστράτηγου στοὺς γεροσυνταγματάρχες, πού φεύγουν ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία γι ἀνικανότητα.

Στὶς παλιὲς θεατρικὲς παράστασεις, ὕστερ' ἀπὸ ἓνα περιπετειώδικο καὶ λιγωμένο δράμα, βάζανε κατόπι, γιὰ στερεὴ ἐντύπωση, καὶ μιὰ ξεκαρδιστικὴ κωμωδία. Ἔτσι καὶ ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς κ. Τυμφηστός, στὸ τελευταῖο του ἐρωτικὸ ρομάντζο: «Ἡ ὥρα τῶν Πέραν» ἔβαλε στὸ τέλος, ἀντὶς γιὰ κωμωδία, ἓνα γλωσσολογικὸ ἐπίλογο.

Μὲ τὴν τελευταία πολιτικὴ μεταβολή, ἔγινε καὶ ἡ ἀκόλουθη ἀλλαγὴ. Ἡ ἐφημερίδα «Πατρίδα» ἐνῶ προηγουμένως ἔβρισκε ὅλα τὰ πάντα ὠραία, θανμαστά, ἔξοχα καὶ ὑπέροχα, τώρα τίποτα, συστηματικὰ, δὲν τῆς ἀρέσει. Κι ἀντίθετα ἡ ἐφημερίδα «Καθημερινή», ἐνῶ προηγουμένως εἶρισκε τὸ καθεστὶ φοβερό, τρομερό, τυραννικὸ καὶ ἀπαίσιο, τώρα ὅλα τὰ πάντα, συστηματικὰ, τῆς ἀρέσουνε... Γιὰ ὅσους δὲν μποροῦνε νὰ ξεδιαλύνουνε τὸ μυστήριον, κάνουμε τὴν ἀκόλουθη ἀποκάλυψη. Ὑστερ' ἀπὸ τὶς ἐκλογάς, ὅλοι οἱ συντάχτες τῆς «Πατρίδας», πού εἶχαν συνηθισμένοι νὰ γράφουν ἐνθουσιαστικὰ θούρια καὶ δοξαστικὰ τροπάρια, μετατεθήκανε στὴ σύνταξη τῆς «Καθημερινῆς», καὶ οἱ συντάχτες τῆς «Καθημερινῆς» συνηθισμένοι νὰ κλαῖνε καὶ νὰ θρηνηλοῦνε ὀλοένα, πήγαν στὴ σύνταξη τῆς «Πατρίδας». Ἔτσι τὰναγνωστικὸ κοινὸ πού